

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γρόμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνῳ—ὅ κ' τὼ φράγ' καί εἰναι μόνον.
Γὰρ τὰ ξένα θυμῶς μέρα—δέκα φράγ' καὶ αὐτὸ χέρι.

Ἐκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδραίομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων,

Τρίτῃ τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ δεκάτῃ,
γυμνάζεται Ἐφεδρεία ποτανάτη.

Ἔτος χίλια κ' ὅκτω κ' ἑκατάδα,
νέα δ' ἔστις Ρωμῶν μετ' τὴν γλώσσα.

Πενήντα καὶ χίλια
κ' ἀνάβρουσαν καντύλα.

Ἐφεδρῶν προσκυλήσεις δε' ὅπλων ἀσκήσεις.

Ἐχομεν πάλιν οὕτως κλεινὰς
ἀσκήσεις φθινοπωρινὰς.

Γυμνάσια σκοποβολῆς
ἐπιστημότητος πολλῆς,

πρὸς τοῦτους καὶ γυμνάσια λόγου καὶ δημορίας
μετὰ φιλοπατρίας.

Τάξις ἀραιά, πυκνή,
μὰ κανένας δὲν ἀνεῖ,
κ' ὅλοι δροῦν μετὰ τῶν σφεγγος.

Κι' ὀλογάλανη σημαία
σκέπει τὰ παιδιὰ τάγματα
κι' ὅλους διατρέχει ῥυγός.

Ἡ πτωχὴ πατὴρ καὶ πάλιν
εἶπε μετὰ φωνὴν μεγάλην:

Ὁ παῖδά κατακαυμένα,
ποῦ ἔσπλυνεσθε γιὰ μένα
πὺρ ἔδω καὶ πὺρ ἔλα!

Ἴτε πάλιν ἔσθ' ἐν στρατῶνα
νὰ φορέσετε κορῶνα,
νὰ φορέσετε χακί.

Τρίξ', δόξα νιολαία,
κι' ὅπονος δὲν φορεῖ σκελίνα
νὰ μὴ βγάλῃ ταιμουδιά.

Τρέξτε, στρατιωνισθῆτε,
κι' ὅπως ὅπως γυμνασθῆτε
μετὰ τὰ ρούχα σας, παιδιὰ.

Ἴτε μετὰ ψυχῆς παλμὸν
πρὸς πατρίδος μεγαλειά,
κι' εἶναι τέρεφς ὀφθαλμῶν
ἡ τοσαύτη ποικιλία
τῶν παντοίων φορεμάτων
καὶ τὸ πλῆθος τῶν χρωμάτων.

Ταρατάμ... σάλπιγγων ἤχος,
σπείρεται γενναιοφύχως
γιὰ τὸν ὅπλων τὴν πυρῆν.

Μὲ τῆς σάλπιγγος τοῦς ἤχους
καθ' ὁμάδας, κατὰ στοίχους,
συνταχθῆτε ἔσθ' ἐν γραμμῇ.

Πρέπει γιὰ τὴν ἀγάπῃ μου καθεὶς νὰ σιωπῇ,
σκελεῖν μόνον ὅς φοροῦν δοσι προσηλθάν πρώτοι,
κι' ὅπως τὸ ράσο, τέκνα μου, δὲν κάνει τὸν παπὰ
ἔτσι ποτὶ καὶ τὸ χακὶ δὲν κάνει στρατιώτη.

Ἐμπρὸς... εἰς τῆς σημαίας μου τὸν ἰσχυρὸν ξαπλωθῆτε
κι' ἐμπρόσθεν ἀσκηθῆτε.

Τὴν νάρκην ἀποβάλετε, κανέναν νὰ μὴ χάσῃ...
ἐμπρὸς καὶ πᾶσαν ἐποχὴν
τὸ σῶμα σου καὶ τὴν ψυχὴν,
χρυσὴ νεότης, ἀσκή.

Δράκος καὶ συγκινήσου,
τρέξ καὶ στρατιωνισοῦ.

Παραίτα τὸ ραχέτι, τὸν καρφενέ, τὸ σπῆτ,
καὶ τοῦς στρατιῶνας ἔλα μετὰ πρόσωγμα τρανέ,
νὰ πέρτῃς νὰ κοιμάσαι μετὰ τὸν Ἀποστερίτη
καὶ νὰ ζυγνῆς ἀκριὰ μετὰ τὸν Ἀδγερνέ.

Γιὰ σένα τὴν νωθρότητα νὰ μὴν τὴν ἐπιτρέψῃς,
κι' ἔλα πρὸς χάριν τῆς μητρὸς

στρατό ευσόψια νὰ τρέψῃ,
κί' ἂν φῆς καί' ἄλλαις χαστουκίαις μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις.

Δίχως συνταγὰς γυατρῶν
κάνε τῆς ψυχῆς λουτρόν,
καί' μ' αὐτὸ φρονηματίσου
κί' εἰς πεπῶς ἀρωματίσου.

Τρόχιζε σὲ μνήματα
τοῦ σπαθιοῦ τὴν κόψιν...
νίφον ἀνομήματα,
καί' μὴ μόνον θῆν.

Σ' ὅ, π πάθος ἐνθυμοῦ
τὴν φτωχὴ τὴν μάννα,
μ' ἐμβατήρια κοιμοῦ,
ξίπνα μὲ τὴν θιάνα.

Τρέχα σὲ λόχους τώρα, τρέχα σὲ διμοιρίαις
γὰ νὰ ζητήσης θέσεις,
ν' ἀκούσης θεωρίας,
θανάτους, καθαιρέσεις.

Χόρευε σ' ὧν στρατῶνων τὸ λαμπερὸ παρκέτο,
καί' μὲ τὴν θεωρίαν
μὴν τρέμεις τὴν ἀγρίαν
πῶς ἴσως ἂν τοὺς ἔλθῃ σὲ στεῖλουν σ' ὅ μουσκετό.

Ὅλη πάλιν ζωηρότης
ἔλα, προσφιλεῖς νεότης.

Κί' ἂν καί' τώρα μὲ τῶν Τούρκων τὰ συντάγματα τὰ νέα
δὲν χρειάζεται στρατός,
πλὴν ἐν τούτοις πυροβολεῖ, γενεὰ παιδῶν γενναία,
πρηνηδόν, γονυπετώ.

Μὴ φοιθῆς μικρὰς θυοίς,
ἀπαρνήσου κί' ἐργασίας,
ἀπαρνήσου καί' γονεῖς,

Καί' τῶν ὅπλων θιασώτης,
τρέξε πρὸς αὐτὰ, νεότης,
νεωτέρη νὰ γενῆς.

Κίνει τῶν νοσῶν τὸν φθόνο,
τρώγε καί' τὴν κουράμνα
σὰν ψωμί βασιλικό,

Καί' ποτὲ μὴ λές μὲ πόνοι:
κλάψε με, καυμένη μάννα,
ποῦ μ' ἐπύθραν τακτικό.

Ἔλα ρύ'ι νὰ παστρέψῃς
καί' κούρῃ νὰ μαγειρέψῃς,
βραστό, σουπα, μακαρόνια.

Ν' ἀσκηθῇς, νὰ ξενυχτίσῃς,
δίχως νάχῃς ἀπαντήσεις
γὰ ἀνδραγαθῶν γαλόνια.

Ἀνωτέρους σὰν κυττάτε
χαιρετάτε χαιρετάτε.

Κί' ἂν πολὺ μεγάλον κόπον, ὧ τέκνιά μου, σὰς φέρῃ
τὸ νὰ κάνετε τὸ σχῆμα
κάθε τόσο, κάθε βῆμα,
ὅτ' οὐ πηλίκιον ἀπάνω νὰ καρφώσετε τὸ χέρι.

Σ' αὐτὸ τῶν γυμνασίων τὸ νέο πανηγύρι
μὴν ἔλθῃς γὰ τὰ μάτια καί' πρὸς τὸ θεαθῆναι,
κί' ἂν μείνης μίαν νύκτα καί' δοῦ χωρίς τσαντίρι
μὰ κί' ἡ σκληραγωγία γὰ τοὺς ὀπλίτας εἶναι.

Ἔλα νὰ ξανακάνῃς καμμία ψευδομάχη,
ἔλα ν' ἀκούσης γδοῦπους καί' βροντεροὺς παύνας,
ἔλα μὲ παραβάνα νὰ πηλαλῇς σ' τὴν εἰρήνην
χωρὶς νὰ λές ποτὲ σοῦ λόγια τῆς παραβάνας.

Ἡ Πατρίδα, Φασούλη,
τέτοια μὰς ξαναμπεῖ
κί' ἐφεδρεῖται προσκαλεῖ.

Κί' ἤλθαν πάλι τὰ παιδιὰ
μὲ χαρούμενη καρδιά
νὰ χορτάσουν ψωμοτύρια
τοῦ στρατῶνος καί' φασούλια,
κί' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τσαντίρια
ν' ἀντικρύσουν τὴν πούλια.

Ἀφῆκαν κατὰ μέρος τὴν ὕλην τὴν χυδαίαν
κί' ἤλθαν μὲ τῆς πατρίδος τὴν ἄγλον ἰδέαν.
Πιστοὶ πρὸς τὸ καθῆκον
χωρὶς νὰ κοκορεύωνται
τὰς δάφνας ὀνειρευόμενοι
πολέμων καλλινίκων.

Κί' ἐγὼ τὴν τόσῃν νάρκην, δρέ Φασούλη, τινάζω
καί' πρὸς αὐτοὺς φωνάζω:
Ἐμπρός σ' τὰ παραπήγματα
μ' εὐέλπιδι κηρύγματα.

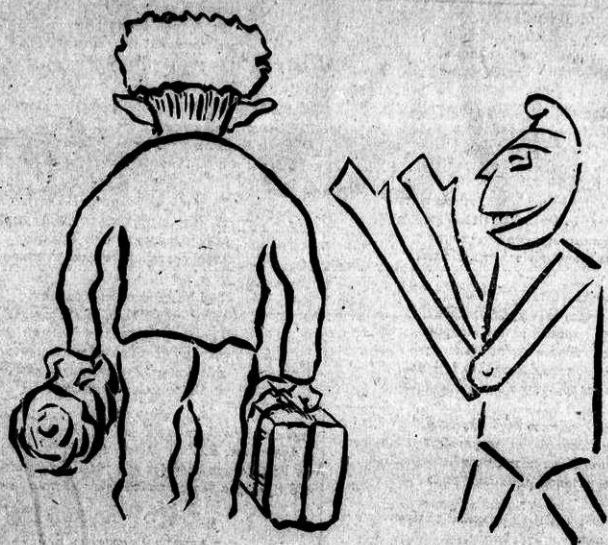
Χαρμόσουναι σαλπίστα
τὴν κίνησιν ἡμῶν,
κί' ἔδω κί' ἐκεῖ σκορπίζετε
νεότητος χυμόν.

Ἄς φαίνεται χερὰ
σὲ ξουριμέναις μούραις,
κί' ἔμπρὸς χωρὶς μουμουραῖς
πρὸς ἀσφαῖρα πυρὰ.

Ἐμπρός, ἔμπρὸς μὲ θάρρος
καί' φρόνημα γερό...
μὲ τοῦτο κάθε θάρρος
θὰ σὰς φανῇ φερό.

Ἀπὸ κρότον ἀριμάτων, ταυφοῦτη,
τῆς Ἀθῆνας ἡ πόλις ἵκει,
προχωροῦν μὲ τὸ ἔθνος ταχύ
καί' μυρῖαι μπαροῦσι.

Μὲ γυμνάσια νέα μεγάλα
θάχῃ πάλι τὸ κράτος σκοτοδρα,
θὰ ξυνηύσῃ καί' πάλι καθάλα
καί' σφριγῶσα περσοδρα.

**Ὁ Φασουλῆς ὁ κάρων
στὸν Γκέσωφ τῶν Βουλγάρων.**

Ἔτοιμάζονται μάχης τρανὰς
μὲ λαχτάρων, ἀντάρων, ποταίς,
ἐκτὸς μόνον, ἐλάνε φασίτη,
ἀν' αὐτὸν τὸν καινούργιο κομήτη,
ὅπου λὰν πῶς ἐφάνηκε τώρα,
συγκρουσθῇ κι' ἡ δική μας ἡ χώρα.

**Ἡμέρην στρατιωτικὴν
τοῦ Φασουλῆ τοῦ τενεκέ.**

Περικλὴ τῶν Ἀθηναίων,
ποῦ σὲ μάχης ἀντράφη,
εἶλα πάλιν περὶ νέων
γυμνασίων νὰ μοῦ γράψῃς.

Εἶλα νὰ κολοῦν κανόνια,
κι' εἶλα ἑλῶς καὶ τουφέκια,
καὶ θυμῆθηκα τὰ χρόνια
τὰ παλὰ, νταληφουσίκη.

Χωρὶς ἐπὶ τοῦ νῆμου προσόντα,
κι' ἀν' αὐτὸν μύση ἀπὸ τοὺς πρώτους
φαντάρους πήγα κι' ἐγὼ σ' ἐγγόντα
ν' ἀκούω θῆναις, γυρὰν κλάσσας κρότους.

Μαλλὰ καὶ γένετα μοῦκοφαν σὺρριζα
καὶ μὴ τὸ μοῦσι μονάχα μ' ἄρρησαν,
καὶ κουρεμμένος στοὺς ὁρόμους σὺρριζα,
καὶ κουρεμμένο μ' ἐρωτογράφησαν.

Καὶ τί θὰ πάθης μοῦπαν ἀκόμη...
ὅαν Δόν-Κιχῶτος θὰ γίνης ὁμοῦς...
πάνε καὶ γένετα, πάει καὶ κόμη
πικνὴ, φλουσία κι' Ἀδριασαλῶμιος.

Δὲν ἐσχῶ, στρατιωτὰς,
τοὺς κορούς τοὺς τότε.

Τὶ κορέσι, Πατρίδα μου, τραγανὸν καὶ μεγάλο...
ὅσων νοῦμερο τόμπολας ὁ καθένας προβάλλει.

Τὶ θαθεῖς στεναγμοί,
τί κορέσι γεμάτοι
δὲν μ' ἀφίνανε μάτη
νὰ σφαλῶ σιγμῇ.

Ποῖα φρίκη τί πόνοσ,
καὶ ζεφώνιζα μόνος.
Ὁ Πατερός μου Κορέα
κι' ὕπὲρ πάσας ὥραις,
ποῦ κι' ἐγὼ νὰ καθίσω;
κύντας αἶμα ποῦ ρεῖ...
πρὶν γὰρ σένα τὸ χῶμα
θὰ τὸ πρὶν οἱ κορέσι.

Πῶς ἀνθεῖτε μ' ἐκείνους ἡ γενναία μου φύσις...
τοὺς ἀφίδρους τοὺς τώρα, Περικλῆ, νὰ ρωτήσης
ἀν' οἱ φίλοι κορέσι καὶ τῶν νέων στρατῶν
εἶναι τόσοσ μεγάλοι ὅαν κι' ἐκείνων τῶν χρόνων.

Ἔσκουθε σ' ὅλους τῆς πενταρχίας
καὶ κάθε μέρα λογχομαχίαι.